

KAPITOLA 1.

SVĚDECTVÍ MÝCH ZKUŠENOSTÍ

Hledání v mém životě

Prvních 23 let mého života jsem prožíval velmi světskou zkušenost. Ačkoli jsem vyrůstal ve velice dobré řecké, ortodoxní rodině, nebyli jsme příliš nábožensky založeni a do kostela jsme chodili snad jen dvakrát do roka.

Bylo to v tomto prostředí, kde jsem si vytvořil smysl pro pravdu, pro správné věci a taky pro špatnost, což bylo hodně podpořeno světskou výchovou. Také jsem začal ve značné míře projevovat zájem o hudbu, zvláště pak rock a jazz.

Byl jsem později nakonec trénován v Kanadě těmi nejvěhlasnějšími kanadskými jazzovými hudebníky; zdálo se, že všechno hraje v můj prospěch (všechno se pro mě odvíjí dobře). Ale brzy jsem začal cítit, že mi něco chybí. Chtěl jsem žít podle nějaké logické, časem už prozkoušené ideologie. Mojí reakcí na prožívanou prázdnotu bylo studium filozofie a psychologie na Yorské Univerzitě v Torontu. Bádal jsem v klasických dílech umělců jako byl Plato, Aristotel, Hume, Kierkegaard a Nietzsche a doslova se vnořil do tříd, které podporovaly humanistické myšlení. Zaměřil jsem své nadšení na světské ideologie jako jsou determinismus, evoluce, a poslouchal jsem profesory vyučující ve značné míře to, že svět je založen na vědou stanovených přírodovědných vesmírných zákonech, kde vše může být vysvětleno samotnými přírodními příčinami (causes).

Ani po všech těch studiích jsem však nebyl o nic blíže tomu, abych nějak vyplnil tu svou prázdnotu. Cítil jsem se zmatený a popletený, protože, ačkoli tyto myšlenky představovaly různé varianty možných odpovědí, jejich potenciální (možné) pravdy byly dost závislé na jejich vlastních předpokladech. V tomto světle tak každá odpověď mohla být pravdou. Která tedy byla ale správná? Začal jsem uvažovat nad tím, zda opravdu můžeme pravdu znát; možná opravdu existuje jen jedna pravdivá odpověď, ale možná jsou správné všechny. A to nejhorší, pravda možná vůbec ani neexistuje. Nakonec jsem byl ale přesvědčen, že pravda, jestli vůbec existovala, jednoduše záležela na tom, jak kdo na ni pohlížel.

Je to až neuvěřitelně v rozporu s chaotickým způsobem, jakým jsem vyrůstal, že jsem nakonec uslyšel a přijal celosvětovou pravdu trojandělského poselství. Tato poselství varování přinesla jistotu do mého světa, který se rozpadal. Stejně tak jako laskavost, mé racionální myšlení vyžadovalo i logickou pravdu. Je to přesně to, co mi tato zpráva také přinesla; nabídla kompletní systém pravd, které přitahovaly mou mysl a mé hledající srdce.

Bible se stala rozhodující autoritou v mém životě, a já jsem si uvědomil, že oproti tomu, co mnoho z mých rádců otevřeně učilo, může Bible řešit spory, aniž by si protiřečila. Uvěřil jsem v Sola Scriptura, Tota Scriptura a Prima Scriptura – Bible a jenom Bible, celá Bible, a Bible jako první, především.

Nakonec jsem pochopil (si uvědomil), že můžu znát pravdu, a že ta pravda mě osvobodí. Radostně jsem se připojil k hnutí, které vědělo, že tato pravda existovala, ať už jsem tomu já věřil, nebo ne. Pravda nezávisela na tom, kdo ji jak vidí, ale byla objektivním a celosvětovým systémem. Žalmista říká, „...pravda Páně trvá až navěky.“ (Žalm 117,2)

Byl jsem zachráněn a to otevřelo mé oči na svět, ve kterém jsem žil 23 let – život, který jsem tak dobře a obsáhle znal, že jsem oprávněn se o něm pravdivě zmínit.

Můj první bubnový set: Závislost začíná

Bubny (bubnový set) mě vždy fascinovaly. Když mě ještě jako velmi mladého vzali rodiče na několik řeckých tanců, jediný předmět, který mě jako mladého přiváděl k úžasu, byly bubny (bubnový set). Byla to až drsná a ovládající pozornost, kterou jsem jim věnoval. Pamatuji si, že jsem uvažoval nad tím, že až vyrostu, bubnování je něco, co bych chtěl dělat.

Když mi bylo právě 13 let, koupil jsem si svůj první bubnový set, a také jsem si sám za lekce zaplatil. Moji radostí v životě bylo cvičit nekonečné hodiny a představa, že jednoho dne v tomhle prorazím. Tak jsem podle svých nejlepších schopností pokračoval ve cvičení.

Potom se ale stalo něco nevyhnutelného: Ke konci studia na prvním stupni, mi byla představena rocková hudba. Ta mě kompletně změnila. Těžký rytmus, umocněný bubny, zcela pohltil veškerou moji pozornost, a celý den jsem tuto hudbu poslouchal a snil, že jednoho dne to budu já, kdo bude hnací silou těch bubnů v nějaké rockové nebo jazzové kapele.

Strávil jsem snad stovky, ne-li tisíce hodin [a dolarů] při poslechu skupin jako jsou Rush, Yes, Led Zeppelin a mnoho dalších. Co ale způsobovalo to, že mě tato hudba tolik přitahovala? Rozhodně to nebyla ta slova – vlastně mi nikdy moc na obsahu veršů nezáleželo, i když jsem se je lehce naučil nazpaměť.

Kapely, které jsem poslouchal, ve skutečnosti produkovaly mnoho písní, které měly jen málo slov, nebo vůbec žádné. Takovéto písně mě nejvíce přitahovaly – jejich vysoká energičnost a jemný emocionální vliv mě hypnotizovaly. Zcela pohltily mé smysly svým vzrušujícím, emoce vyvolávajícím zvukem a kamkoli jsem šel, pokušení se díky jejich zábavnosti a popularitě ještě zvýšilo.

Faktem je, že to pro mě znamenalo více, než jen nějaké „krácení času“ nebo nějaké zaměstnání. Stalo se to mým náboženstvím. A pokaždé, když jsem poslouchal hudbu, byla to pro mě náboženská zkušenost – plná vnitřní duchovní síly.

Církev rock-n-rollového náboženství

Bible říká, že potěšení z hříchu ale trvá jen určitou dobu (Židům 11,25). To samozřejmě platí i pro mě. Záhy jsem nemohl bez rockové hudby téměř ani existovat. Čas se při poslouchání úplně zastavil a rocková hudba se ukázala být dokonalým dopravním prostředkem, jak uniknout problémům života. Byla lékem na všechna churavění. Dala mi moji identitu, hodnotu a životní misi.

Cvičení rock-n-rollu se brzy stalo náboženskou zkušeností plnou duchovního smyslu, obzvláště tehdy, když se rytmus stával více komplexnějším. Během tohoto intenzivního cvičení, jsem vůbec nevnímal své okolí; vnější svět vůbec neexistoval. Rytmy mě pohltily; byly reálné, ale přesto nereálné, stejně jako droga.

Cílem bylo stát se součástí rytmu a spojit se v jedno. Když se toho dosáhlo, bylo pak jednodušší hrát protisměrné rytmy. Jeden učitel jednou řekl, že při dobrém výkonu cítíš, jako bys to ani nebyl ty, kdo hraje – ale něco jiného hraje skrze tebe. Popisoval tzv. „jednotu“, která by měla existovat mezi bubeníkem a časem; jednotu rytmu, který hudbu umocňuje. Když je „jednoty“ dosaženo, je těžké říci, kdo to skutečně hraje. Nikdy jsem si neuvědomoval, že jsem vyzýval demony, aby vstoupili do mého života.

Během střední školy jsem hrával v garážových kapelách a dokonce i v barech. Také jsem byl bubeníkem jazzové školní kapely, se kterou jsme měli 2krát do roka představení, a se kterou jsme také jezdili na turné do Bostonu. Stejně jako všichni ostatní „závisláci“ jsem měl na střední škole hrozné známky. Strávil jsem totiž většinu svého času cvičením a hraním s tolika hudebníky, kolik jsem jen našel.

Přirozeně jsem tak brzy začal experimentovat s alkoholem a drogami. Součástí rock-n-rollového náboženství je „věrná zkušenost“ s užíváním drog. Je téměř nemožné být činný v rockovém odvětví a být osvobozen od alkoholu, drog, okultismu a sexu – jdou si totiž ruku v ruce.

Během mých posledních dvou let na střední škole jsem byl více dní spíše smyslu zbavený, než při sobě (rozumně přemýšlel). Tento stav mysli pak vedl jenom k větším chybám, které jsem udělal.

Výměna „denominací“

Po střední škole jsem šel na Yorskou Univerzitu, abych studoval Jazz a jeho provedení. Stále jsem miloval rockovou hudbu, ale mé smyslové chutě toužily po rytmech, které byly daleko více náročnější a komplexnější. Tou odpovědí byl jednoduše jazz.

Měl jsem možnost hrát a být trénován jedněmi z nejlepších jazzových hudebníků v Kanadě. Exceloval jsem v hraní jazzu a také ve školních pracích, které se jazzu týkaly. Během dvou let jsem se tak z úplného začátečníka propracoval až do té nejlepší pracovní skupiny, kde nás učili ti nejlepší.

Byl jsem součástí čtyř skupin, každá hrající odlišný styl hudby – jazz (což byla pracovní skupina jazzu ve škole), fuze (což znamená spojení rocku a jazzu dohromady), hudba 50. a 60. let, a kapela zvaná Indigo Blue, se kterou jsme hrávali v nočních klubech, kde jsme se také pokoušeli získat kontrakt na nahrávání.

Byl jsem naprosto pohlcen do rockové a jazzové hudby. Víím, co znamená být toho součástí. Byl bych dosáhl Bakaláře v hudebním oboru a bezpochyby bych dosáhl i svých ambicí z dětství – stát se rock-n-rollovou hvězdou, nebýt zvláštního Božího zásahu.

Zachráněn

Zatímco jsem ještě stále navštěvoval univerzitu plnou pohanství a skepticismu, zjevil se mi Hospodin. Zvláštní pravdy, které tvoří trojandělské poselství, mi umožnily se plně rozhodnout pro Krista a znemožnily další honbu za rockem a jazzem.

Odůvodnění a přitažlivost pravd se nedalo popřít a já jsem si zamiloval toho Tesaře, kterého tak mnoho lidí v mém prostředí zavrhl. Začal jsem následovat něco jiného, než jsem až dosud poznal a to se pro mě stalo velkou zkouškou.

Především Sobota byla obrovskou pevností proti způsobu života, jaký jsem vedl. Pro hudebníky je především důležitý pátek a sobota. Přesto jsem musel učinit jasné rozhodnutí, když jsem se učil o Ježíši a Jeho Sobotě. Věděl jsem, že to bude rozhodnutí, které velice změní můj život; a skutečně, všemu jsem se musel obrátit zády.

Samozřejmě, že nikdo nemohl pochopit mé rozhodnutí, a netrvalo to dlouho, co jsem pak přestal hrát. Nikdo by nechtěl bubeníka, který nemůže hrát po nocích v pátek a v sobotu. Moje kapely a kariéra skončily.

I když jsem opustil všechno, pro co jsem kdy pracoval, pocítil jsem úžasný klid, něco podobného jsem předtím ve svém životě ještě neprožil. Věděl jsem, že dělám správnou věc a neměl jsem v plánu odkráčet od jistoty v Ježíše.

Věřím, že to byl začátek mé opravdové mužnosti, a to znamenalo pro mě všechno. Ježíš a Jeho Pravda mi daly sebeúctu a smysl života. Daly mi skutečné odpovědi, které by mi rock ani jazz nemohl dát. Toto požehnání bylo nekonečně větší, než veškerá chvála a úcta projevená milióny fanoušků.

A co víc, Ježíšův příchod je blízko a já jsem s Ním chtěl věčně žít.

Sporný přechod (změna)

Poté, co jsem začal chodit do sboru, ještě nedlouho předtím, jsem byl pobízen, abych „použil všechny své talenty“ pro Pána. Neuvědomoval jsem si komplexnost otázky týkající se hudby a bohoslužby a radostně jsem souhlasil, že využiji svůj talent ve hraní na bubny.

Kdekoli jsme tak přišli, moje žena, která je skutečným hudebníkem, vždy založila nějakou pěveckou skupinu, společně jsme si pak vybrali ty nejlepší zpěváky, co jsme našli a vytvořili v našem novém sboru pěveckou skupinu. Byl jsem pravděpodobně prvním

bubeníkem, který sestavil a použil bubnový set v prostředí Univerzitního sboru na Andrews Univerzitě a byl to špatný krok ve „využití svých talentů“ pro Pána. Brzy na to jsem se díky tomu cítil ještě více nesvůj. Začal jsem číst některé z materiálů o hudbě, ve kterých jsem se dozvěděl několik velice šokujících informací, o kterých jsem předtím nikdy neslyšel. Jedna konkrétní pasáž mě dost zasáhla. Popisovalo se tam, že církev používá nespolečenský způsob bohoslužby a hudby při svých bohoslužbách a co by se stalo, kdyby tento styl pokračoval v Boží církvi až do doby konce:

„Každá nečistá věc vyjde najevo. Bude se *křičet, dovádět s bubny, hudbou a tancem*. Racionální smysly člověka budou tak zmatené, že jim nebudeme moci důvěřovat, abychom mohli vykonat správná rozhodnutí. A tomu se říká hnutí Duchem Svatým... Tenhle druh bohoslužby bychom v žádném případě neměli podporovat... Satan udělá z hudby klam, díky způsobu, jakým se hraje.“ (1)

Ta část citátu o bubnech, kterou jsem označil jiným písmem, mě opravdu zasáhla. Byl to můj nástroj, o němž se zmínila stejně brilantní autorka knihy *Velké drama věků*. Tato kniha se ukázala být neuvěřitelným požehnáním v mém životě. Věděl jsem, že tato autorka je velice respektovaným církevním vedoucím a inspirovanou pisatelkou. Díky tomuto velkému dílu jsem se rozhodl, že budu následovat Ježíše, ať to stojí cokoli z pozemské oběti.

Brzy nato jsem byl přesvědčen o strašné roli, kterou hrají bubny (bubnový set) právě ve vztahu s Kristovým příchodem. Už jsem nechtěl být déle používán ďáblem, abych přinesl zmatek a klam do Boží církve, proto jsem se rozhodl, že už nikdy více bubny nepoužiji.

Odešel jsem z naší populární skupiny, zanechal zklamání na osmi zpěvácích a bas kytaristovi. Byli upřímní, milující křesťané, a tak bylo pro mě těžké jim vysvětlit, proč jsem už víckrát nechtěl na bubny hrát.

Jako i já si i oni uvědomili, že všichni křesťané mají talenty jako např. hraní na bubny, sporty nebo zábava. Každý z nás cítíme úžasnou povinnost a přednost podporovat tu dobrou zprávou o Kristově brzkém příchodu, což častokrát můžeme činit skrze naše talenty. Když se podíváme do Matouše 25. kapitoly, která hovoří o důležitosti využívání našich darů k vytvoření Božího království již na zemi, jsme smutní, když slyšíme o služebníkovi, který zakopal svůj „talent“ do země.

Takže kráčíme vpřed bez rozpaků, aniž bychom nad tímto problémem uvažovali. Bylo nám přece řečeno, že pokud ze srdce chválíme Boha, nezáleží na tom, jaký styl, pojetí nebo formu zvolíme, protože Bůh vidí do srdce. Ale já vím, že to prostě není pravda, protože vím, o čem rock, jazz a zvláště pak bubny jsou.

Má zkušenost není unikátní. Mnozí čelili stejným otázkám v různých situacích. Nicméně, studoval jsem hudbu s jedněmi z nejrespektovanějších hudebníků v Kanadě a znám kulturu, která tuto hudbu vytvořila. Doufám, že tyto informace, o které jsem se s vámi podělil budou pro vás takovým požehnáním, jakým byly pro mě. A zatímco čtete tuto knížku, nechte svá srdce otevřená a modlete se v Ježíšově jménu o poznání.

-
1. Ellen G. White, Selected Messages Book 2 (Washington D.C.: Review and Herald, 1958), pp. 36-38

KAPITOLA 2.

BUBNOVÝ SET & ROCKOVÁ HUDBA

Problém bubnů

Bubny, nebo-li bubnový set používaný v rockové a jazzové hudbě si získává mnoho příznivců v církvích, je rozšířený v mnoha denominacích jako instrument, který se hodí pro uctívání Boha. Vážně, dovedu si představit rockovou hudbu a bubny přitahující do církví davy lidí, kteří by jinak možná nepřišli.

Nicméně, mohlo by se v této neobvyklé atrakci skrývat nějaké nebezpečí? Musíme si udělat čas a blíže prozkoumat tento instrument, abychom mohli rozpoznat, zda je pro Boha přijatelný – zda je to způsob, který opravdu mnohé k Ježíši povede.

Upřímní lidé často zaměňují jiné bicí nástroje a bubny, s takzvaným bubnovým setem, který najdeme v rockových a jazzových kapelách natolik, že pro většinu z nich jsou nerozdělitelné. Tato chyba ale často vede k falešným závěrům, že když se tedy Bible o bicích nástrojích a bubnech zmiňuje, potom samotné hraní na bubnový set je pro bohoslužbu přijatelné. Bible se například zmiňuje o používání tamburín, citar, hlasitých cimbálů, a vysoce zvučných cimbálů při chválení Pána (Žalm 150). K biblické zmínce speciálně o bubnech se ale vrátíme trochu později.

Samozřejmě, že bubnový set obsahuje všechny z těchto druhů bicích nástrojů, ale dříve, než pokročíme dál, je důležité, abychom si vyjasnili naše termíny.

Dva odlišné instrumenty

Bubnový set a jiné bicí nástroje pocházejí ze dvou odlišných rodin.

„Každý buben, nebo každý druh bubnu, vyžaduje speciální trénink, stejně tak, jako housle nebo viola, cello nebo basa, pikola nebo B durová flétna. Nenechte se napálit a neříkejte: „Na jeden už hraji, můžu hrát na všechny.“ (2)

Ve skutečnosti, může být rozdíl mezi bubny & bicími nástroji a bubeníkem & hráčem na bicí nástroje jasně chápán jen těmi, kdo na ně hrají.

„Pokud se tím tedy zabýváme, pojďme si ukázat aspoň malý rozdíl mezi „hráčem na bicí nástroje“ a „bubeníkem“. Tito dva už dlouho společně sdílí stejné místo. Možná jsou to bratřanci, ale stejně myslíme na to, že pocházejí ze dvou různých rodin.“ (3)

Od expertů v této oblasti, expertů, kteří milují hraní na bubny, můžeme vidět rozdílnost mezi bubeníky a hráče na bicí nástroje.

„Je rozdíl, mezi bubeníkem a hráčem na bicí nástroje. Bubeník obvykle hraje na buben nebo bubny, zatímco hráč na bicí nástroje nehraje jen na bubny, ale celou škálu bicích nástrojů. Dokonce i v západním stylu orchestru máme své bubeníky, kteří hrají především na tympány, chřestivé a basové bubny, a potom také existují hráči na bicí nástroje, kteří „se starají“ o nástroje jako zvonky, xylofon, dřevěný buben, trubkovité zvonky, glockenspiel, cimbály a triangl. A

nakonec zde máme bubnový set...kdysi se tak nazývala kolekce bubnů a bicích nástrojů, včetně cimbálů.

Zde vidíme, že bubnový set je klasifikován stejně jako bubny. Nicméně, musíme rozlišit bubny, na které hraje hráč na „různé“ bicí nástroje (tympány, chřestivý a basový buben) a hráč na bubnový set.

Základní bubnový set v rockové a jazzové kapele se skládá z basového bubnu hraného pravou nohou, velkého v průměru 51-61 cm; dále „hi-hat“ (dva cimbály velké v průměru 33-38 cm) hrané levou nohou a pravou rukou; a chřestivý buben, který je umístěn mezi vašimi nohy. „Tom tom“ buben, o velikosti 33 cm, je připevněný k basovému bubnu a 40 cm velký, podlažní „tom“ je umístěn vpravo od chřestivého bubnu. Řídící cimbál (velký 50-56 cm) se hraje pravou rukou, když nehrajete hi-hat. Bubeníci si často podle své chutě přidají nějaké „tom tom“ a cimbály, ale jinak je toto základní bubnový set. Abyste byli schopni na tento bubnový set hrát, musíte sedět.

Tata bubnový set je také známý pod názvem „the traps“, což je krátká verze složitého významu nebo komplikovanosti předmětu, což je obecně použitelný pojem pro kolekci bubnů a bicích nástrojů, včetně cimbálů. (5) Existují dvě unikátní věci na tomto bubnovém setu: Jedním jsou hi-hat, a druhým je skutečnost, že takto naaranžované spektrum naladěných bubnů a cimbálů, „může hrát jen jedna osoba“. (6)

Bicí nástroje v orchestru vlastně obsahují vše z těchto částí bubnového setu a ještě více, nejsou však ale hrány stejným způsobem. Ve skutečnosti jde o obrovský rozdíl ve způsobu, jakým jsou hrány bubny v orchestru, a jak se hraje na bubnový set v rockové kapele.

Rozdělení ve světě

Bubny, které nacházíme v orchestru (basový buben, chřestivý buben a tympán) nejsou hrány stejným způsobem, jak se hrají na bubnový set. Ve skutečnosti je rozdíl nepopíratelný. Dobrý hráč na bicí nástroje v orchestru nemusí být nutně dobrým bubeníkem v nějaké rockové kapele a opačně. Bubnový set je vskutku unikátním instrumentem speciálně navrženým pro hraní rocku a jazzu.

Proto by tak žádný rockový ani jazzový bubeník nekoupil bubnový set, aby si mohl zahrát jako hráč na bicí nástroje v orchestru – jednoduše to není to, k čemu byl navržen. Jeho výhradním účelem je hrát rock, jeho příbuzné styly (soft, punk, heavy metal, acid, alternativní hudba atd.) a jazz a jeho hybridy (Dixieland, ragtime, big band, bebop atd.). Byl ale také začleněn i do stylu jako je blues, rhythm and blues, soul, country hudba, Latinská hudba nebo fuze (mix rocku a jazzu). Nikdy jsem neslyšel, aby se při nahrávání bubnový set používal na něco jiného, než při hraní různých hybridů rocku a jazzu. A i když je bubnový set použit při doprovázení orchestru, hudba už není více spojena s barokním, klasickým nebo romantickým žánrem hudby; namísto toho je přetransformována do rockové nebo jazzové hudby. Rytmy rockové hudby mají takovou sílu a moc, že tradiční instrumenty, které v orchestru najdeme a způsob, jakým na ně hrajeme, jsou automaticky přeměněny do rockového rytmu.

Dobrým příkladem toho je hudba populárního umělce stylu New Age, zpěváka Yanniho, zvláště pak jeho album, které nahrál s Královským filharmonickým orchestrem (živě v Akropolisu). Toto natáčení demonstruje, jak rocková hudba působí jako tající pánev absorbující melodii a rytmy Řecké hudby a kombinuje ji s orchestrem. Řeckové velice lehce rozpoznají melodie a rytmy, které jsou tak charakteristické v jejich etnické (vlastní) hudbě; nicméně, způsob, jakým jsou tyto melodie hrány, byl přeměněn rockovými rytmy čili bubnovým setem.

Rockové rytmy jsou jako „černá díra“, skrze kterou všechno ostatní „propadne“, zmizí. Ti, co jsou trénováni v západní klasické hudbě rozpoznají svoje téměř výhradně

tradiční instrumenty, ale také uslyší odlišné hraní na ně. To samé platí pro hudbu big band. Instrumenty jsou Evropské, ale styl je přeměněn do jazzu.

Znovu podotýkám, že se tak děje díky bubnovému setu, který byl navržen pro rock a jazz. Je možné, aby hráč na různé bicí nástroje hrál rockové a jazzové rytmy na bicích instrumentech určených pro orchestrální hudbu. Nicméně, bubnový set nemůže být použit při hraní klasické orchestrální hudbě! Kdykoli hrajeme na bubnový set způsobem, pro jaký byl vytvořen v jiném hudebním stylu, hudba se automaticky stává rockovým nebo jazzovým hybridem.

Skutečně, bubnový set je absolutně unikátní a v mnoha různých směrech odlišný od jiných instrumentů. Zde je shrnutí toho, o čem jsme již hovořili.

„Jsem ji jist, že jsme již všichni obeznámeni s bubnovým setem a jeho použitím v jazzové a rockové hudbě, i když je bubnový set v podstatě „novými dětmi na startu.“ Bubnový set je nejen unikátní v tom, jak je zkonstruován, ale také způsobem, jakým se na něj hraje. Po každém bubeníkovi se vyžaduje, aby byl pokud možno „jednočlenná kapela“ bubnových zvuků, a aby byl schopen rovnoměrně rozdělit svoji pozornost mezi oběma nohama a oběma rukama, a také mezi hudbu, kterou je součástí. To je samo o sobě taková obratnost, kterou mezi většinou hráčů na bicí nástroje nenajdete a obvykle to trvá roky trénování, než se taková obratnost dostaví. (7)

Nesvaté společenství

Bubnový set byl zkonstruován pro svůj jasný účel a to umocnit hudbu jako je jazz, blues, rytmus a blues a všechny další varianty rock-n-rollu. Skutečnost, že Bible se o bubnech zmiňuje, vede mnohé věřit tomu, že hraní na bubny (bubnový set) je přijatelné. Ačkoli jsme to již probírali a viděli, jak odlišně je bubnový set zkonstruován, a hlavně, že se na něj hraje jinak, než na bicí nástroje zmíněné v Bibli, existuje další proti argument.

Argument, že Bible schvaluje bubny tím, že o něm v různých pasážích píše, padá také díky tomu, že hudba, pro kterou byly bubny (bubnový set) navrženy, vznikla teprve před nedávnem.

Bubnový set (a hudbu, kterou umocňuje) byl objeven na začátku 20. století, tisíce let poté, co byl napsán Starý Zákon. To znamená, že bubnový set je unikátní instrument, pro pisatele Bible neznámý. Nikdy bychom ho neměli zaměňovat s jinými bubny (jako např. chřestivé, basové, tom tomy, a jiné bicí nástroje, které bychom obvykle našli v orchestru.)

A co víc; je také zajímavé a poznamenání hodné, že samotný význam rock-n-rollu a jazzu by měl být pro křesťana naprosto nepřitažlivý. Fráze „rock-n-roll“ byla vytvořena jedním diskžokejem, kterým tím popisuje akt sexuálního styku odehrávajícího se na zadním sedadle auta. A také,

„je jazz v podstatě fungující, vyzývající, taneční hudba. Byla navržena Bohem, aby sis mohl zatancovat, abys „zapomněl na trable...abys byl šťastný...[a] byl připraven na Den Soudu...“ Mimochodem, jaký má vlastně slovo „jazz“ význam? Když někomu říkáš, že je „zjazzuješ“, to znamená doslova „vysexuješ“, chceš skotačit a dělat divoké věci. Co tím chceš vlastně říct? Tato hudba je vytvořena z „prvotní energie.“ (Jako lidé máme dvě přirozenosti – nižší a vyšší. Ta nižší je prvotní, je to ta, kterou sdílíme se zvířaty – živočišnou a o to tady jde). Jazz je něco více než jen improvizace: je to obnova, vzkříšení tvé pošlapané duše.“ (8)

Zní to snad jako hudba, které bychom měli dát křesťanská slova a prodávat ji pak mladým lidem? Jak už jsem se dříve zmínil, když jsem byl mladší, vůbec mi v písniích nezáleželo na slovech a dnešní lidé by mě již neošálili opakováním slov, které znovu a znovu slyšeli. Je to naopak právě hudba, která přitahuje jejich zájem, ne slova.

Proto tedy, jestliže rock a jazz nejsou vhodnou formou hudby pro bohoslužbu, potom bubnový set stejně tak, protože byl zkonstruován výhradně pro to, aby byl řídicí silou rocku a jazzu!

Když jsem studoval na Seminári, bral jsem třídu nazvanou „Bohoslužba a Hudba.“ Ve třídě byl kromě mne ještě jeden bubeník. Jednoho dne se mě profesorka otázala, zda bych mohl použít bubny k uctívání Boha. Musel jsem říci: „Ne. Bubny jsou zkonstruovány jen pro hraní rockových a jazzových rytmů, které mají spojitost se sexem, drogami, okultismem a rebelstvím.“ Potom položila druhému bubeníkovi stejnou otázku, jeho odpověď ale byla ano, což mě překvapilo.

Nicméně se ho poté zeptala, zda nyní, kdy se stal křesťanem, hraje na bubny jinak – jestli se jeho způsob nějak změnil. Mohl jediné říci ne. Ale přesto vytrvale říkal, že rozdíl při hraní dnes je u něho takový, že nyní když hraje, myslí na Hospodina.

Poselstvím tohoto bubeníka je vlastně pořekadlo, že pokud chválíš Boha ze srdce, na formě vůbec nezáleží. Nicméně, mohou činy a nástroje spojené s rebelstvím, sexuální perversitou a okultismem být považovány za křesťanské tím, že si v srdci zazpíváme melodii pro Hospodina, nebo říkáme, že myslíme na Pána a zároveň máme co do činění s těmito věcmi?

Absolutně ne, stejně jako je pravda, že se praktikující homosexuálové pokoušejí omlouvat (ospravedlnit) svůj hřích. Bůh odsuzuje homosexualitu, ale homosexuální páry legalizují své vztahy tvrzením, že pokud k sobě chovají lásku, Bůh vidí, že je to v pořádku, protože On je láska. Většina křesťanů ale ví, že tohle je velice slabé odůvodnění. Bůh vymezil určité pravidla lásky mezi mužem a ženou, a také určil pravidla pro Svou bohoslužbu – včetně Soboty.

Co tím chci říci, je to, že nemůžeme „zkřesťanit“ bubnový set o nic víc, jako bychom nemohli ustanovit neděli novým dnem sobotním.

-
2. Sule Greg Wilson, *The Drummer's Path: Moving the Spirit with Ritual and Traditional Drumming* (Rochester, Vermont: Destiny Books, 1992), p. 74
 3. Dru Kristel, *Breath was the First Drummer: A Treatise on Drums Drumming and Drummers* (Santa Fe, NM: QX Publications/A.D.A.M. Inc., 1995), p. 23
 4. Ibid, 29-30.
 5. Ibid, 30.
 6. Ibid, 30.
 7. Ibid, 30-31 (emphasis supplied).
 8. Sule Greg Wilson, 29

KAPITOLA 3.

BUBNOVÝ SET & SPIRITISMUS

Spojení se spiritismem

Mám v knihovně knihy, které byly napsány bubeníky, a ve kterých se pojednává o bubnech, bubenících a bubnování. Všechny ukazují na blízký vztah mezi bubny a „duchem.“ (9)

Mickey Hart, po dlouhou dobu bubeník rockové kapely The Grateful Dead (Vděční Mrtví) říká, že bubny mají dva hlasy, jeden je technický a tomu druhému říká „duchovní stránka bubnů.“ (10) Duchovní stránka bubnů, nebo-li „být v transu“ je „věc, rozpoznatelná téměř každou kulturou na této planetě.“ (11)

Takže nám vyvstává otázka: Jsou bubny (bubnový set) nějak spojeny s „duchem“, tou druhou stránkou?

Abychom si na tuto otázku mohli odpovědět, musíme se podívat na původ bubnů (bubnového setu). Jakmile se tím začneme zabývat, brzy objevíme, že bubnový set nemůže být odtržen od původu jazzové a rockové hudby.

„Když otrocké lodě začaly pilně pracovat ve vodách mezi Novým Světem (Amerikou) a západní Afrikou, každý si myslel, že (otroci) s sebou přivezli jen silná, pružná těla. Oni s sebou ale přinesli také odlišnou kulturu – možná dokonce kulturu „bohyně matky“ – uchovanou ve formě bubnových rytmů, které mohly vyvolat „*Orishu*“ [posedlí duchové předchůdců, kteří se zmocnili uctíváčů] z dávnověku až do současnosti.“ (12)

„Afričané ze západní části věří, že duchové řídí úder bubnu do těla tanečníků, kteří potom začnou nepravidelně posedlým třást. ... Yoruba říká, že každý, kdo dělá něco tak úžasného, což nemůže být nikdy zapomenuto, se stává *Orishou*. A někteří se stávají tak slavnými, že začnou dosahovat stavu božství. Shango, Kori (bohyně plodnosti) a Ogun (buh železa a války) jsou všechno příklady *Orishe*, kteří inspirovali své vlastní kultury a jsou uctíváni tisíci lidmi.“ (13)

Všimněte si, že to jsou rytmy bubnů, které přivolávají (vyvolávají) *Orishu*, s konečným výsledkem - posedlost. Bubny se tak stávají prostředkem ke spojení se (zkontaktování se) s předchůdci a tento typ spiritistického dorozumívání je v Bibli absolutně zahrnut. Opravdu, „mrtví nevědí nic“ (Kazatel 9:5). Proto je to komunikace se zlými duchy – spiritismus.

„V Karibské oblasti a v Jižní Americe bylo otrokům dovoleno, aby si ponechali své bubny, a ti si tak uchovali své živé spojení s *Orishou*, ačkoli náhlé míšení mnoha různých kmenů vytvořilo nové varianty jako např. *candomblé*, *santería* a *voo-doo*. Otrokům v Severní Americe ale naopak nebylo dovoleno, aby si ponechali své bubny, a ti tak ztratili své způsoby (prostředky), jak udržet svět duchů v rytmech naživu. Díky tomuto zpřetržení pak vzešel jazz, blues, *backbeat*, *rhythm and blues*, *rock-n-roll* – jedny z nejmocnějších rytmů planety.“ (14)

Tedy se možná divíte, jakou spojitost má „duch“ s jazzem, blues a rock-n-rollem. No, jak už afro-americký bubeník Sule Greg Wilson poznamenává, „zákon o bubnech“ (ten fakt, že si otroci nemohli s sebou vzít žádné bubny), byl bezmocný proti tomu, aby zastavil „ducha“.

Podle Wilsona, všichni černošští individuové, jako např. Harriet Tubman, Goerge Washington Carver, El Hajj Malik Shabazz (Malcom X) a Nat Turner tohoto „ducha“ měli. K tomu píše, „Všichni tito vůdcové jsou – projevy černé moci – přicházející přímo od ducha. Nic víc, nic méně.“ (15)

Tak jak tedy potom ten „duch“ ve Spojených Státech přežil? Wilson uvádí několik příkladů, a potom popisuje situaci ke konci 19. století.

„Jediné místo na Západě, kde bylo nařízeno, že Afričané nemohou hrát na ruční bubny, bylo právě to místo, kde přišli s bubnováním nohami – což je stepování. Je to tancování a bubnování dohromady, je to stejný způsob, jako když hraní na bubny (bubnový set) je tradiční „bubnové představení“ vše provedené jedním člověkem. Africká společnost v USA nebyla rozdrčena na padrť, ale byla jen zredukována. Jaký to má vlastně význam pro lidi dnešní doby? Znamená to, že nohy jsou tím, kde ten „duch“, Africké vyjádření volání ducha, vešel. Zeptejte se starších na této straně Atlantiku – jazzových bubeníků starých časů – odkud se vzaly ty rytmy a odpověď bude stejná jako od jakéhokoli Afrického hudebníka: sledovali tancující lidi majících ducha – a hráli to, co z nich viděli vycházet... Vnější okolnosti mohou rozbít bubny, ale nikdo nemůže rozbít ducha, který tě nutí tancovat.“ (16)

Následně tak jazzové rytmy vzešly přímo od „ducha“. Měli bychom také podotknout, že tyto rytmy pojmenovává Africký slovník „volání (přivolávání) ducha.“ Podle Wilsona to byl „duch pracující skrze Afro-americké bubeníky jako např. Baby Dodds, který vytvořil pravidla pro bubnování na bubnech (bubnovém setu) ve Spojených Státech. To samozřejmě zahrnuje rockové bubnování, vzhledem k tomu, že vyvinulo (vzniklo) z jazzu.

Wilson se ptá,

„Na co vlastně bubny (bubnový set) máme? Vývoj takového více rytmického (polyrytmického) nástroje není Evropský způsob. Tradiční bubnování v Evropě je stále stejné: 20 lidí hrajících to stejné pa-ram-pa-pam-pam, nebo ještě při jiném scénáři, kdy hraje jen jeden na bodhran (jednostranný bubínek s jednou, krátkou dvouhlavou paličkou) nebo „taborový hráč“, (hráč na malý, historický buben). Na africké bubny se hraje po částech, které pak zkombinované dohromady tvoří melodii, stejně tak, jak se hraje na bubny (bubnový set).“ (17)

Tak můžeme zdůraznit, že bubny (bubnový set) jsou jen nějakým odvarem. Filosofie, která stojí za jejich sestavením (jak jsou sestaveny dohromady) je Africká, tudíž nemohou být daleko od „ducha“.

Vývin spiritismu v hudbě Spojených států

Když vypukla průmyslová revoluce, zrodil se nový zvuk v hudbě, známý jako:

„Sluchový chaos v průmyslového, městského hluku. A bylo to právě z tohoto zvuku, ze kterého vzešel „backbeat“, jež se poprvé objevil v New Orleánských

dechových kapelách – Africké rytmy a Africká citlivost spojená skrze neznámé nástroje Americké pochodové kapely – a v synkopickém regtиму Scotta Joplina. První řada těchto kapel se skládá z trumpet, klarinetu a trombonu, *ale sedět vzadu a pohánět ten „nový úder“ byl vynález, který v mé mysli soupeří s tím od Henryho Forda a Tomase Edisona. Samozřejmě, že hovořím o bubnech (bubnovém setu).*“ (18)

Hart zde dává na stejnou rovinu vynález bubnového setu s Modelem T a žárovky! A to je další důvod, proč je oddělený od jiných bicích nástrojů; díky svému osobitému původu a způsobem jakým se hraje, je jednoduše, sám o sobě, samostatnou třídou.

Podle Harta tak silné údery (na nedůraznou notu), které jsou podstatou rockového rytmu, vzešly z afrických rytmů a africké citlivosti. Neexistuje zde tak pouze nějaká rodinná vazba mezi rockem a africkými rytmy, ale i jakási „duchovní“ jednota, která tak proniká všemi třemi rytmy. Hart také přiznává původ bubnů (bubnového setu) Afro-americkému povědomí (vědomí). Pak pokračuje a říká:

„Určitá specifika Západoafrických rytmických tradic byla ztracena, ne však u tajných společností, která se stále držela voo-doo. Všechno, co poté, co byli jednou provždy osvobozeni, nakonec zbylo, byla dychtivost po něčem, kterou uspokojili tím, že vytvořili něco úplně nového, více rytmický nástroj, na který může zručně hrát jedna osoba.“ (19)

John Miller Chernoff strávil 10 let studiem afrického bubnování. Došel k tomuto důležitému výsledku, který se týkal jednotnosti (určité spojitosti) mezi Latinskými a jazzovými rytmy, které rovněž mají spojitost s rockovými rytmy:

„Samozřejmě zde existuje pokračování lehce rozpoznatelné Americké hudby [z Afriky], která pokračuje v nesení poselství solidarity k Africkému lidu na celém světě. V Africe můžete Soul a Latinskou hudbu uslyšet téměř všude; ve většině velkých měst ve Spojených Státech tak můžete, v různou dobu, poslouchat Africkou a Západoindickou hudbu; můžete sedět v baru v Ghaně, Togu, nebo na Ivorském pobřeží a slyšet hudbu ze Zairu a Konga, Nigérie, z Jižní Afriky, Jamajky, Portorika, Kolumbie a Spojených Států; *skvělí hudebníci, aktivisté a vzdělanci mohou vystopovat cestu Latinských rytmů tanečních sálů v New Yorku, která vede ke kubánským a brazilským kultům a nakonec i k Západní Africe.*“ (20)

Když poprvé cestoval Západoafrický bubeník Babatunde Olatunji lodí do New Orleans, došel k jedné z nejpřekvapivějších (až zarážejících) souvislostí. Vyprávěl, že doma v západní Africe, existuje mnoho rytmů pro různé příležitosti, ale „ty nejdůležitější rytmy v zemi Yoruba jsou ty, které komunikují s *Orishou*.“ (21)

Pak pokračuje v popisu své zkušenosti těmito slovy:

„Nikdy jsem se nestal mistrovským bubeníkem ve smyslu, že jsem znal všechny vesnické rytmy, protože když mi bylo 23 let – v roce 1950 – vyhrál jsem stipendium na vysoké škole v Atlantě. Připlul jsem lodí do New Orleans. Chtěl jsem studovat sociologii. Myslel jsem si, že jsem s bubnováním skončil; přivezl jsem si s sebou malý orámovaný bubínek, abych se mohl na palubě lodi nějak zabavit. Ale když jsem se dostal do školy, poprvé si pustil rádio a slyšel tam, „když miluji svoji milou, pokaždé, když prší, myslím na tebe a cítím se

krásně,“ byl jsem úplně omráčený. *Pamatuji si, že jsem přemýšlel: „Vždyť je to Africká muzika (hudba); to zní jako u nás doma. A to stejné se stalo, když jsem uslyšel náboženské duchovní zpěvy (Gospel music – jsou evangelizační, duchovní zpěvy stylu černošských Američanů, který vznikl ze spirituálů zpívaných v baptistických (Jižní Baptisté) a charismatických sborech).* Tak jsem se přidal k malé jazzové skupince.“ (22)

Nakonec tedy ty stejné rytmy, které se používaly při komunikaci s Orishou, můžeme nalézt v jazzu, blues, a v hudbě 50. let, která se nepochybně stala začátkem rockové hudby. A tak „duch“ žije dál – a je živou součástí rockové hudby dneška a zejména pak bubnového setu, který byl zkonstruován jako základ rockové a jazzové hudby.

Toto je naprosto jasné svědectví Mickeyho Harta. Dále říká:

„Je těžké najít přesný moment, kdy jsem se dobral k faktu, že moje tradice – rock and roll – *opravdu vlastní nějakou stránku ducha, a že existovalo rodinné příbuzenstvo, které udržovalo starodávné spojení mezi bubny a bohy.* Předpokládám, že to bylo něco jako setkání se s dlouho ztracenými bratřenci, a pak jsem si uvědomil, že tito jsou tvoji příbuzní, že jste si rytmicky příbuzní, a že, co se týče bubnování, je to stejná krev.“ (23)

Zde můžeme jasně vidět, jak moderní bubny (bubnový set) vznikaly, a jak úzkou souvislost mají se spiritistickými kořeny rockové a jazzové hudby. Ti nejslavnější v této profesi – bubnování sami tyto věci spojují a ne jenom křesťané.

-
9. See Mickey Hart with Jay Stevens *Drumming at the Edge of Magic: A Journey into the Spirit of Percussion* (New York, NY: Harper Collins Publishers, 1990); Dru Kristel and Sule Greg Wilson.
 10. Mickey Hart with Jay Stevens *Drumming at the Edge of Magic: A Journey into the Spirit of Percussion* (New York, NY: Harper Collins Publishers, 1990), p. 18.
 11. Ibid, 23. See also Mickey Hart and Fredric Lieberman *Planet Drum: A Celebration of Percussion and Rhythm* (Petaluma, CA: Acit Test Productions, 1991).
 12. Ibid, 209.
 13. Ibid, 202-203.
 14. Ibid, 209-210.
 15. Sule Greg Wilson, 20.
 16. Ibid, 24-25.
 17. Ibid, 27.
 18. Mickey Hart, 227. (emphasis supplied).
 19. Ibid, 227.
 20. John Miller Chernoff, *African Rhythm and African Sensibility* (Chicago, IL: University of Chicago Press, 1979) p.29. (emphasis supplied).
 21. Mickey Hart, 215.
 22. Ibid, 215. (emphasis supplied).
 23. Ibid, 212. (emphasis supplied).

KAPITOLA 4.

BUBNY & POSTMODERNISMUS

Podpora něčeho většího, než jen rytmů a spiritismu

Mnoho upřímných lidí dělá jednu základní chybu týkající se bubnů (bubnového setu) a hudby všeobecně, a to takovou, že rytmy, melodie a harmonie nemají téměř žádnou spojitost. Ale například různí experti přiznali, že může změnit náladu a emoce, stejně jako může mít v určitém naměřeném rozsahu fyziologický efekt. Nicméně, jen málo si lidé uvědomují, že hudba a bubny mnohem více komunikace schopní. A protože jsou nerozdělitelně spojeny s rockovou hudbou, bubny (bubnový set) propagují rock-n-rollovou filozofickou pravdu: postmodernismus.

Vysvětlení, co je postmodernismu

Podle jednoho experta:

„ Postmodernismus si osvojil různé formy. Vtělil se do určitých postojů a vyjádření, které se v dnešní společnosti dotýkají každodenního života různě zaměřených lidí. Takováto vyjádření sahají od *módy až po televizi* a zahrnují tak rozšířené aspekty kultury jako je *hudba a film*. Stejně tak i postmodernismus je vmíšen do mnoha různých kulturních vyjádřeních, včetně *architektury, umění a literatury*. Ale kromě toho je postmodernismus především také *intelektuální pohled*.“ (24)

Je to intelektuální hnutí, které našlo své vyjádření v architektuře, umění, televizi, filmu, divadlu – a samozřejmě v hudbě. Všimněte si, jak mohou být intelektuální myšlenky vyjádřeny například v hudbě. Toto dokazuje, že hudba, společně s bubny (bubnovým setem), komunikuje mnohem více, než jen rytmy, melodií a harmonií; také navenek komunikuje své myšlenky, filozofii a teologii. Tento fakt nesmíme přehlédnout, když si vybíráme hudbu a hudební nástroje pro bohoslužbu.

Postmodernistická „pravda“

Chybami naplněnou, filozofii postmodernismu ochotně komentují experti a obhájci:

„Celosvětový postmodernistický pohled funguje na základě veřejnému (obecnímu) porozumění pravdy. Ujišťuje nás, že cokoli přijmeme jako pravdu a dokonce i to, jak si pravdu představujeme, záleží na tom, do jaké společnosti se zapojujeme. Dále pak a stále více radikálněji nás postmodernistický světový pohled ujišťuje, že tato relativita se v podstatě nachází až za hranicemi našeho vnímání pravdy: neexistuje absolutní pravda; naopak, pravda je v různých společenstvích, kterých se účastníme, různá.“ (25)

„Přesvědčení, že každá osoba je pevně obklopena specifickým společenstvím lidí vede ke společnému pochopení pravdy. Postmodernisté věří, že nejen naše

specifická přesvědčení, ale také naše chápání pravdy je zakořeněno ve společenství, kterých se účastníme ... Potom tedy, v tomto smyslu, pravda je různá (relativní) v různých společenstvích, ve kterých je ta osoba činná. A jelikož existuje mnoho společenství lidí, nepochybně existuje mnoho různých pravd. Mnoho postmodernistů tak rychle uvěří, že *takovéto množství pravd, může existovat u každého z nás. Postmodernistické (po)vědomí se tak zasazuje pro radikální druh relativismu a množství.*“ (26)

„Učenci nesouhlasí mezi sebou v otázce, co všechno postmodernismus zahrnuje, ale dosáhli souhlasu v jedné věci: tento fenomén označuje konec možnosti *jednoho jediného, celosvětového pohledu*. Tento postmodernistický ethos *odporuje jednotnému, všeobsahujícímu a univerzálně platnému názoru*. A místo tzv. univerzálního názoru ho nahrazuje názorem respektovat různé a uznávat, co je místní a zvláštní.“ (27)

Šest principů postmodernismu

Postmodernistickou filozofii a chápání pravdy můžeme shrnout konstatováním, že:

1. Pravda není „zakořeněna“ v Bibli, naopak je „zakořeněna“ v mém společenství nebo kultuře.
2. Pravda mimo mé společenství nebo kulturu neexistuje. Pravda neexistuje mimo nás.
3. Neexistuje něco takového jako všeobsahující Pravda, všeobecně platná pro každého.
4. Je zde tolik pravd, jako je lidí a kultur.
5. Existuje mnoho pravd kolem (při každém) každého z nás.
6. Neexistuje absolutní Pravda.

Tento pohled na Pravdu je devastující pro každého, kdo věří, že Bible je Božím zjevením lidstvu.

Postmodernismus a rocková hudba

Pamatujte si tedy, že postmodernismus je intelektuální hnutí, které má svá vyjádření v architektuře, umění, televizi, filmu a filmech. Ale všimni si, jak jeden autor nahlíží na rockovou hudbu.

„Film snad učinil postmoderní kulturu populární a možná televize velice rozšířila tento styl kultury, přesto ale rocková hudba je pravděpodobně tou nejlépe reprezentující formou postmoderní kultury...Rocková hudba je ústřední pečetí postmodernismu: její duální zaměření se na globálnost a lokálnost...Stejně tak jako v přednesech velkých hvězd, tak i v malých městských kapelách rock odráží množství stylů vypůjčených od místních či různě etnických hudebních forem.“ (28)

„Styl populární hudby našich dnů ukazuje na bezmezné množství postmodernismu a pomáhá vpřed protiracionálnosti postmodernismu. To, jak se oblékají a hudbu, kterou poslouchají, je důkaz toho, že postmodernisté již nejsou přesvědčeni o tom, že jejich svět má nějaký střed...Žijí ve světě, kterému zmizel rozdíl mezi pravdou a fikcí. Díky tomu se tak stali sbírači zkušeností, skladištěm tranzistorů, krátkodobým zobrazením produkovaných a živých různými formami médií nacházející se v postmodernistické společnosti.“ (29)

To nám demonstruje rychle se šířící vliv postmoderních myšlenek v oblasti rockové hudby, která je produktem bubnů (bubnového setu). Tento princip je úplně jasný: rocková hudba předává dál postmodernistické chápání pravdy. Slova snad mohou hovořit o těch nejúžasnějších pravdách, ale hudba sama o sobě káže jiné poselství. Tato hudba učí, že neexistuje absolutní pravda; neexistuje objektivní pravidlo pro rozsouzení, zda-li je něco pravdivé nebo lživé (špatné). Toto je skutečné poselství, které je kázáno bubny (bubnovým setem).

Nevyhnutelný závěr

Je jasné, že rocková hudba (a ve svém důsledku i bubnový set) je navržena, aby vyvrátila biblické chápání pravdy. Takže využít rockovou hudbu a bubny (bubnový set) ke zvěstování věčného evangelia by nebylo nic víc, než babylónský styl bohoslužby, což je ve své podstatě pravda smíchaná se lží. Zatímco by slova rockové písně mohla být naprosto biblická, hudba přímo podkopává to poselství tím, že káže postmodernismus. Hudba říká, že Boží Pravda je lež.

Postmodernistický pohled na pravdu je dokonce podkladem zkaženému ekumenickému hnutí, a zapisuje rockovou hudbu jako ideální ekumenickou zbraň ze satanova arzenálu proti Boží církvi poslední doby. Existuje pár důvodů proč.

Především, rocková hudba přitahuje dohromady lidi, kteří by jinak měli protikladné pohledy na Boha a svět.

„Některý rock, jako např. písně jemného zbarvení, může být vyloženě křesťanský; jiný rock, jako např. Feederzův „Ježíš vcházející ze zad(k)u“ je rouhání; a zase jiný rock, jako hudba sk. Police, je dost pochybně křesťanská a ateistická zároveň. Je tu ještě Vedic rock, Zen rock, Rastafarijský rock, znovu-zrozený rock, nikdy-nenarozený rock...dokonce i židovský rock. ...Mnohobožství v rocku se zdařile přizpůsobilo různým variantám náboženské zkušenosti, a vůbec mu nevadí, že si dokonce i odporují (protiřečí).“ (30)

Rocková hudba je rytmicky příbuzná mnoha rytmům, které najdeme v dnešním světě. Nejdříve jsem začal posloucháním a hraním rockové hudby, ale potom jsem se posunul až k Latinské hudbě, blues a jazzu.

„V Africe můžete Soul a Latinskou hudbu uslyšet téměř všude; ve většině velkých měst ve Spojených Státech můžete, v různou dobu, poslouchat Africkou a Západoindickou hudbu; můžete sedět v baru v Ghaně, Togu, nebo na Ivorském pobřeží a slyšet hudbu ze Zairu a Konga, Nigérie, z Jižní Afriky, Jamajky, Portorika, Kolumbie a Spojených Států; *skvělí hudebníci, aktivisté a vzdělanci mohou vystopovat cestu Latinských rytmů tanečních sálů v New*

Yorku, která vede ke kubánským a brazilským kultům a nakonec i k Západní Africe.“ (31)

Vliv rockové hudby je univerzální. Název magazínu TIME, který se zabýval zvláštním tématem podzimu roku 2001 je „Hudba má jeden celosvětový trend.“

„Globalizace (jednotný mezinárodní směr, trend) je možná bitevní slovo v politice nebo obchodu, ale v hudební sféře vypadá jako „pěkný prsten“ – a má **silné taneční údery (rány) a mučící dráhu**. Dnešní hudebníci a posluchači na celém světě jsou připoutáni když ne k jednomu, tak ke druhému jako internet, televize a všudypřítomným nahrávkám. Výsledkem je obrovský elektronický bazar, kde Jihoafrické hudba „kwaito“ může hrát „na plné pecky“ ve Švédsku, nebo Brazilská post-mamba může osvobodit tancující v Tokiu. Kultury si půjčují zvuky (styly) jiných kultur a vytvářejí si živoucí hybridy, které potom neustále kolují po celém světě, a tak znovu začíná proces míšení. „Co se týče hudby, a tomu nemůžeme předejít, Amerika je část světa a svět je částí naší zkušenosti, říká Christopher John Farley, redaktor tohoto zvláštního problému, odevzdaný pohlcující energii, barvě a různorodosti fenoménu celosvětová hudba.“ (32)

Stanley Grenz namítá, „rocková hudba je pravděpodobně nejlépe reprezentující formou postmoderní kultury...Rocková hudba je ústřední pečeti postmodernismu: její duální zaměření se na globálnost a lokálnost...Stejně tak jako v přednesech velkých hvězd, tak i v malých městských kapelách rock odráží množství stylů vypůjčených od místních či různě etnických hudebních forem.“(33) A znovu je důležité si uvědomit, že ve rytmickém fenoménu, rock-n-rollu, slova mají jen malý význam, jestli vůbec nějaký mají. Rocková hudba je navržena tak, aby ji bylo možno cítit, než slyšet. Rytmy, výplod bubnů (bubnového setu) jsou velkou součástí této zkušenosti. Rockovou hudbu nelze zkřesťanštit tím, že jí jednoduše dáme náboženská slova.

„Mravní zásadou toho, že „my jsme svět“, je toto: hudba je universálním jazykem. Nicméně, pro hlavní proud v nahrávacím odvětví v USA hudba v jiném, než anglickém jazyce, nebyla považována za univerzální; byla kontroverzní ...Nyní se již ale jazyky spojují. Spolupráce a spojení světových hudebníků vzrůstá ...Populární hudba a globální hudba nejsou navzájem se vylučující kategorie. V 80. letech to byl Paul Simon, David Byrne a Peter Gabriel, kteří svými kousky spojovali svět. A v současné době skupina Sting zabodovala s Alžírskou rai hvězdou Cheb Mami,...a Brittany Spears si zvykla na spolupráci se švédským pisatelem písní Maxem Martinem.

„Verše jsou důležité, ale nemusí na nich záležet. Dokonce když Bob Dylan, diskutabilně nejlepší pisatel veršů v Americe, mumlá nějaká čísla, poezie jeho slov vychází z něho ve rčeních. „Jak to cítíte?“ Dylan se slavně zeptal na Rolling Stone. Možná ani nevíme, to tím přesně mínil, ale víme, jak jsme to cítili. Hudebníci dneška si vzali tuto lekci k srdci. Thom Yorke z britské kapely Radiohead napsal několik písní pro své album „Kid A“ useknutím veršů a vytáhnutím veršů z klobouku ...Mnoho z dnešních muzikantů šli zpátky a zase vpřed od svých národních jazyků k angličtině, ve stejném albu, někdy ve stejné písní ...Poslouchání hudby v neznámém jazyce může být více vzrušující, než poslouchat píseň, jejíž verše jsou okamžitě srozumitelné. **Protože, jestliže se můžeš s jinou osobou za hranici veršů, jazyka spojit, potom jsi přišel ve**

spojení s určitým druhem telepatie. Dokázal si uniknout pozemské sféře obvyčejné komunikace a vstoupil na místo, kde přímo komunikují duše.“
(34)

Je jasné, že slova mají jen málo co do činění s rockovou hudbou, která je pro člověka atraktivní. Křesťané si někdy díky svému výběru neuvědomují, že rytmy rockové hudby řídí jejich ducha a ne křesťanská slova – i když jsou společně zpívána. Ale jak se křesťané mohou dožadovat „požehnání“ s hudbou, která káže spiritismus a falešné postmoderní poselství?

Zjevení 13:12-14 a 19:20 učí, že Falešní Proroci přinášejí dolů oheň z nebe, aby podvedli Boží lid, aby přijali Znamení Šelmy, (35) nicméně Duch Svatý neklame lidi, aby přijali Znamení Šelmy. To znamená, že tento oheň by mohl representovat moc spiritismu.

Rocková hudba je „duchovní“ hudbou a sjednocuje svět a křesťanské církve. Charismatické (letniční) hnutí se vloudilo do téměř každé denominace a „hudba chvály a kapely chvály“ zamaskované do křesťanské hudby připravují lidi na jedno z největších podvodů, které kdy zažijeme.

Důsledky bubnového setu

Jak už jsme si ukázali, původ bubnů (bubnového setu) nemůže být oddělen od jazzové a rockové hudby. Rocková hudba dále předává postmodernistické poselství a je proto nepřijatelnou formou hudby při chválení Boha. A jelikož může být bubnový set použit výhradně pro hraní jazzu, rocku a jich příbuzných hybridů, potom je bubnový set také automaticky ze hry. Skutečné zpráva, kterou bubnový set káže, je jasná: Relativismus a pluralismus jsou pravdou dneška, protože Bible nemůže vyřešit problémy, co je správně a co špatně. Morální stránka a etika jsou založeny na osobním vkusu (chuti), na tom, co upřednostňujeme, na intuicích a pocitech, místo na Božím slově.

Konečná stanice s podvodem

Moc hudby, u Daniele 3. kapitoly, vedla mnohé v Babylóně, aby se klaněli obrazu (soše). Toto je univerzální uspořádání, které je paralelou se Zjevením 13, které se zabývá obrazem šelmy a znamením šelmy. Mohlo by se stát, že ten druh hudby, kterou bubnový set doprovází, bude tím faktorem, který určí stupeň v uctívání šelmy a jejího obrazu?

„Žádná země na světě zůstává neovlivněna způsobem, jakým masová média ...vytvořila universálně populární principy ...Populární hudba je uznávaná za silnou, sjednocující moc (sílu). Jeví se být významnou složkou v procesu globální (celosvětové) integrace a v boji za celosvětový pořádek.“ (36)

„Mohlo by to být tak, že podporováním stejnorodého, celosvětového hudebního stylu – stylu, který se rostoucím způsobem zviditelňuje v křesťanské hudební kultuře – vznikl určitý základ pro globální reakci náboženské totožnosti? Reakce, která umožní lidem všech národů, všech různých náboženství říci „Ano, toto je má hudba, toto jsme já: toto je má hudba, abych byl šťastný a nábožensky založený a jsem toho součástí; Nyní jsem konečně doma.“ (37)

24. Stanley J. Grenz, *A Primer on Postmodernism* (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Co., 1996), 38, emphasis supplied
25. Ibid, 8, emphasis supplied.
26. Ibid, 14, emphasis supplied.
27. Ibid, 11-12, emphasis supplied.
28. Grenz, 36.
29. Ibid, 37-38.
30. Robert Pattison, *The Triumph of Vulgarity: Rock Music in the Mirror of Romanticism*, p. 174.
31. John Miller Chernoff, *African Rhythm and African Sensibility* (Chicago, IL: University of Chicago Press, 1979) p.29. (emphasis supplied).
32. *Time* magazine, *Music Goes Global*, Fall 2001, p.1 (emphasis supplied).
33. Grenz, 36.
34. *Time*, 6-7.
35. See Rev 4:5; Acts 2 on the day of Pentacost.
36. Wolfgang H.M. Stefani, „*Endnotes: Music as Ecumenical Force*,“ JATS 5/1 (1994): 219.
37. Ibid, 221-222.

KAPITOLA 5.

POSELSTVÍ BUBNOVÉHO SETU: JE OMLUVITELNÝ (OSPRAVEDLNITELNÝ)?

Studium Písma

V 1. Paralipomenon 19:6-7, Ammónovy děti poslaly tisíc talentů stříbra Syřanům, aby si najali koně k vozům a jezdce, aby bojovali proti Davidovi a Izraeli. Král David, který byl dobrým studentem Bible a historie, si pamatoval radu z 5. Mojžíšové 17:14-16, která říká, že král by si neměl pro sebe znásobovat koně. Také si pamatoval bitvu u Rudého moře, když Bůh pro Svůj lid moře otevřel. Po této slavné bitvě Mojžíš napsal tyto slova, „Budu zpívat Hospodinu, neboť On slavně zvítězil: koně a jejich jezdce smetl do moře ... Faraónovy vozy a jeho vojsko svrhl do moře“ (2. Mojžíšova 15:1,4).

David se pak následně cele spolehl na Hospodinovu sílu během bitvy s Ammonem a Syrií. Když bitva skončila, jeho nepřátelé utrpěli mnoho pohrom. A nakonec se Ammonovy děti staly služebníky Izraele.

V Žalmu 20:7,8 David píše tato pronikající slova: „Někteří důvěřují vozům a jiní koňům: ale my si připomínáme jména Hospodinova, našeho Boha. Oni klesli a padli: ale my jsme povstali a stojíme zpříma.“ A v Izaiáši 31:1-4 prorok znovu opakoval radu Mojžíše, a varoval Izrael, aby nešel dolů do Egypta a obdržel pomoc v bitvě proti Assyřanům. Lekce se zdá být jasná: Svou důvěru můžeme vložit jedině v Boha a Jeho metody nebo ho zapřít tím, že si najmeme vozy a koně. Ti, kdo svěří svoji důvěru ve vozy a koně pozбудou Boží pomoci (ztratí Boží pomoc).

U Jozue 11. kapitola, Bible zaznamenává předpověď, kde veškeré pohanské národy přišly na Izrael, aby ho zničily; jejich počet byl jako písku na pobřeží. Hospodinovy instrukce v této situaci stojí za povšimnutí. Radí, „jejich koně ochromíš a jejich vozy spálíš ohněm“ (Jozue 11:6). Jeden člověk komentoval tuto situaci takto:

„Vozy a koně, byť byli pýchou a chloubou Kananejců, neměli příslušet Izraeli. Božím nařízením byly vozy spáleny a koně zmrzačeni a tak nebylo možné je použít v bitvě. Izraelité tak neměli vložit své naděje ve vozy nebo koně, ale ve jméno Hospodina, jejich Boha.“ (38)

Koně a vozy jako symbolika

Koně a vozy sloužily ve starodávných dobách jako nástroje, použity především Božími nepřáteli, aby dobyli území. Byli velice efektivní v bitvě a mnohým nahnali strach. Tak například Assyrská armáda byl neuvěřitelnou bitevní mašinou. Vozatajové byli jedním z nejstrašnějších oddílů Assyrské armády, jejichž hřmotné nálože způsobily to, že mnoho oponentů zbaběle uteklo. (39) Nicméně v 5. Mojžíšově 20:1, Bůh napomíná Svůj lid, „Když vytáhneš do boje proti svým nepřátelům a spatříš koně a vozy...nebudeš se jich bát: neboť Hospodin, tvůj Bůh je s tebou.“

Poslání, které bylo skutečnému Izraeli dáno, bylo dobytí národů, aby zjevila Boží sláva. Nemohli si vymýšlet své plány, jak naplnit poslání. A skutečně, bitva o Jericho a bitva Gedeona proti Madianským ukazuje, že Bůh si použil ty nejnepříznivější metody. Bůh nechtěl, aby při dosažení Jeho cíle použili vozy a koně, a existují dva hlavní důvody proč.

Za prvé, kdyby použili koně a vozy, důvěřovali by v sílu lidské moci více, než v Božskou moc. Toto také vidíme u Izaiáše 31:1, která praví, „Běda těm, kdo sestupují pro pomoc do Egypta, na koně spoléhají, doufají ve vozy, že jich je mnoho, v jízdu, že je velmi zdatná; ale ke Svatému Izraele nevzhlížejí, nedotazují se Hospodina!“

A za druhé, koně a vozy byly zasvěceny slunci. Jedna z největších reforem v Bibli se odehrála za doby Jošiáše (Joziáš). Když byla znovu nalezena kniha zákona a čtena před králem, král plakal a byl rozhodnut, že vyzvedne principy týkající se zákona tak, aby národ mohl uniknout přicházejícím Božím soudům. To mělo za následek, že mnoho reforem bylo realizováno. Ve 2. Královské 23:11 Bible říká, „Odstranil koně, které judští králové darovali k počtě slunce, od vchodu do Hospodinova domu až po síň kleštěnce Netan-meleka, která byla ve sloupořadí; Jošiáš potom spálil vozy zasvěcené slunci.“

Cokoli je zasvěceno slunci nakonec povede k uctívání slunce. Podle reforem ustanovených za dnů Jošiáše, konce neospravedlňují úmysly. Vozy a koně by nemohly být „zkřesťanštěny“ a začleněny do Izraelské armády, aniž by tím vážně uvedli poselství a poslání Božího lidu do kompromisu.

Koně a vozy dneška

Dnešní církve už více nebojují ve fyzických válkách ale duchovních bojích. (40) Místo dobývání národů, církve dobývá srdce, kázáním evangelia. Ve Zjevení 6:2, církve je znázorněn jako bílý kůň, jehož jezdec má luk a jde dobývat. A Ježíš, ve vrchním postavení tohoto úžasného poslání říká, „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Matouš 28:19-20).

Tak co tedy vozy a koně dnes představují? Mohli by symbolizovat metodu babylónského stylu, která nebyl schválena Božími slovy, jak přitáhnout členy do sboru. Opravdu pevně věřím, že použití bubnového setu v rocku, jazzu a jejich hybridech zřizují jakousi moderní verzi bojových vozů a koňů, které mnoho církví (sborů) dnes používá v dobývání „nového území“ pro Pána.

Magazín TIME měl reportáž na téma „školy zábavy,“ nebo církve, které používají mnoho z takzvaných novinek, jak zatraktivnit mladým lidem sbor (církve), jako např. vysvětlení „Evangelia podle Harryho Pottera a Evangelium podle Simpsonů.“ (41) Některé

církve si dokonce najímají „Studio Wacky World, společnost, která dělá do návrhářství ve městě Tampa na Floridě, a která se specializuje na proměnu a přemodelování nedělních sborových škol, a obrátí pokoj...v pohádkové město kašparů, kde zazní zvonek a na malé kousky natrhané, barevné papírky prší během slavnostních oslav, jako například křty, na všechny dolů.“ (42)

Jedna z „nedělních škol“ se vlastně odehrává ve čtvrtek. V celé zemi stále rostoucí počet duchovních nepovažuje detaily, jako např. den uctívání, při různých akcích pro mládež, za důležité. Dokonce i sbory, které usilují o dodržování Boží Soboty, se začínají spoléhat na evangelium kašparů, evangelium káv, evangelium kouzelníků a evangelium rocku v mládežnických bohoslužbách. „Musíme udělat všechno pro to, abychom udrželi pozornost mladých u Boha.“ (43)

Nicméně, když se jednou stane, při konání takovýchto programů, principem zábava a věcnost (pragmatismus), stává se lehčím a jednodušším udělat kompromis. Mnohé z toho, co nazýváme evangelijní hudbou a hudbou chval, není skutečně nic jiného, než rock nebo blues v jiném oblečení. A kdekoli je rocková hudba, tam je i bubnový set.

Toto je něco, co křesťanští umělci potvrzují. Brett Barry je znám jako „akustický folk/rockový umělec.“ „Velká tvář milosti“ je popsán jako „starodávný, folk-rockový styl CCM kapely se střídavými vlnami a se srdcem, které se chce říct o Ježíši nespaseným dětem.“ První sólové album Johna Stoddarda je popsáno jako „mix rhythm and blues zvuků zdůrazněný vážnými stylem jazzu.“ (44) Skupina Quintessence má bubeníka, takže jejich hudba je rocková, jazzová nebo něco z těch hybrid. Hudba skupiny Nicholas & Verschka je popsána jako mix „folkové, Latinské, neo-klasické, evangelijní, jazzové a inspirativní.“ (45) Když kdokoli třídí svou hudbu na rockovou, blues nebo jazz, znamená to, že bubny (bubnový set) bude dokonale pasovat jejich hudbě, i když bubny (bubnový set) nepoužívají.

Samozřejmě ti, kdo se zastávají toho, že sbory používají bubny (bubnový set) a rockovou hudbu k okolnostem, aby zasáhly více duší, by si měli poznamenat, že když se Izraelité rozhodli, že přijmou různé varianty interpretace Boha, spasení, bohoslužby a etiky, posláni církve tím hrozně utrpělo. Selhali v dobytí Zaslíbené Země. Bůh jim pověděl, že začlenění bohů různých národů, by znamenalo, že se dostali do léčky (Soudců 2:3).

Bubny (bubnový set) ve sborech světících Sobotu

Dokonce i sbory, kde se striktně dodržují příkázání, kde doslova dodržují Zákon, a kde je den uctívání podstatný, činí překvapivě kompromisy, když začleňují bubny (bubnový set) ve svých bohoslužbách.

Několik shromáždění zachovávajících Sobotu si vzali za své metody růstu sboru použité populárním sborem Willow Creek a jinými ne-tradičními sbory. Výsledek pak je nepopíratelný.

„Na svém vrcholu měli (Colton Celebration Church – mnoho hudby, populárního stylu, začleněno v bohoslužbě) více než tisíc členů. Nicméně jak čas ubíhal, pár zajímavých se přihodilo. Jejich vedoucí kazatel vytvořil takového nezávislého ducha. To pak vedlo k vnitřním problémům ve shromáždění. Takto spojeného ho, s neochotou přijmout radu od vedení své konference, vedlo k opuštění služebnosti. Dnes se připojil k dalším, kteří se hořce snaží všemi silami atakovat Adventistickou církev a její základní doktríny. Propůjčen stejnému duchu, jeden z jeho vedoucích starších, opustil církev a začal svoji vlastní církev, světící neděli. ...Tito dva noví kazatelé...byli propuštěni kvůli doktrinálním otázkám. ...Posléze následoval

úpadek v navštěvování a členství sboru. ...Tyto série trápení tak nakonec vedly k tomu, že skupina byla odkázána, aby přešla do jiného společenství.“ (46)

Je to až k nevíře, že když jsou tyto metody představeny sborům světicím Sobotu, vede je to až k svěcení neděle! Sbory světicí Sobotu a využívající dnešní vozy a koně objevili, že je nemožné, aby byly zástupy přitahovány v jejich den uctívání. To má za následek, že některé sbory a kazatelé úplně odešli ze sborů světicích Sobotu. (47) Tato ohromující zpráva tak ještě více podává důkaz o tom, že bubny (bubnový set) mohou zruinovat Boží církev.

„Pět nových moderních sborů, kterých založili v Jižní Pacifické Divizi mezi rokem 1985 a 1997 prožili podobnou pohromu a tragédií, jako ty celebriované sbory v Severní Americké Divizi, zaznamenané se stejnými příběhy. Mnoho členů těchto sborů bylo ztraceno a někdy i jejich kazatelé. **Jenom jeden z pěti je stále sesterským sborem církve Adventistů sedmého dne.** Mnoho [dalších] založených sborů také přijali novodobý styl bohoslužby. ...[ale] ani jeden z těchto sborů...neprožilo žádný významný růst sboru skrze křty. „Finanční zprávy...ukazují, že jejich sbory...nenavrátily věrně desátky a dary. Jeden správce bědoval nad obrovským množstvím peněz, které byly ztraceny při takových projektech sborů s malými návraty,“ (48)

Do sborů světicích Sobotu přichází neuvěřitelná ztráta financí, sborů, kazatelů a co horšího - lidí, když se používá rocková hudba a bubny (bubnový set). To by ale nemělo být překvapující. U Soudců 2:3, Hospodin říká, „Jejich bohové budou pro tebe zkázou,“ a to se skutečně stalo Jeho modernímu Izraeli. Tento zkázonosný výsledek ve sborech světicích Sobotu ukazuje, že změna stylu (forem) bohoslužby díky uvedení rockové hudby a bubnů (bubnového setu), lidi do sboru nepřivede. Ve skutečnosti se opakovaně prokazuje, že se stává pravý opak. Mladí lidé sbory neustále opouštějí, i když se sbory snaží naplnit jejich „potřeby“ v bohoslužbě.

Bubny v Bibli

Jelikož se Bible o bubnech zmiňuje, musíme také vyvinout úsilí, abychom přesně zjistili, k čemu se vztahují.

„Nejdůležitější bicí nástroj, toph, je v Anglické Bibli označen jako „tabret“ a „timbre,“ dva slova různého původu. „Tabret“ je vzat z arabského tanbur, což je jméno jednoho druhu mandolíny. „Timbre“ pochází z latinsko-řeckého tympanum, přes Francouzské timbre, malou tamburínu. Dnešní Arabové vlastní nástroj zvaný *duf*, jméno téměř shodné s Hebrejským toph. Duf je okrouhlé dřevo tenké v průměru asi 28 cm a 5 cm na výšku. Na povrchu tohoto nástroje je pak pevně natažený kousek plechu a ve dřevě je 5 otvorů, ve kterých jsou volně zavěšeny tenké kovové disky (kotouče); ty pak cinkají, když se do nich („duf“) uhodí rukou. „Toph“ se pravděpodobně podobá „duf“. Jiné bubny můžeme vidět na Egyptských a Asyrských monumentech. Na Kouzunjikově předposledním obrazu bije bubeník svými rukama na malý, jako sud vyhlížející buben, připevněný kolem pasu. Ve Starém Zákoně se bubny používaly při svátečních příležitostech; není o nich zmínka v souvislosti v bohoslužbou (okolo dopoledního kázání). Hrály na nich obecně ženy a označoval se tím čas tanců nebo průvodů (2 Moj 15,20; Soudců 11,34; 1 Sam 18,6; Jer 31,4; Žalm 150,4). V čase hostin (Iz 24,8; 30,32; Job 21,12) a svateb (1 Macc? 9,39) je doprovázely kinnor a nebel. Při vážných průvodech na ně občas hráli i muži.“ (49)

Všimni si, že v Bibli jsou bubny používány jen při svátečních (slavnostních) příležitostech a nemají žádnou spojitost s dopolední bohoslužbou či obecně bohoslužbou. Byly také systematicky (plánovitě) vyloučeny z Jeruzalémského chrámu a z nebeské hudby, o které čteme v knize Zjevení.

Hudba představovala (zformovala) nedílnou součást Izraelské kultury, zvláště pak při zvláštních příležitostech jako je přejítí přes Rudé moře, vítězství nad Kananejskými a návrat truhly do Jeruzaléma. Za časů Davida, král zorganizoval všechny hudebníky z čeledi Levi, stejně tak, jako hudební nástroje. V 1. Paralipomenon 23:5 a 2. Paralipomenon 7:6, jak je řečeno, Král David vlastně vytvořil některé z nástrojů. V chrámové bohoslužbě byly odděleno jen 4 různé druhy nástrojů, jmenovitě: lyry, harfy, trumpety a cimbály (1. Paralipomenon 15:16,19; 16:4-5). Lyra a harfa byly v podstatě strunovými nástroji, které by podpořily pěvecký sbor. Na cimbály se nehrálo jako na bubnový set v jazzové nebo rockové kapele, ale byly zvučné.

„Cimbály nebyly používány dirigentem vést zpěv tím, že zdůrazňoval rytmus písně nebo verše písně, ale aby oznámil začátek písně nebo verše písně. A jelikož byly použity k přestavení písně, byly v moci vedoucího pěveckého sboru při běžných příležitostech (1. Paralipomenon 16:5) nebo v moci tří vedoucích spolku při zvláštních příležitostech (1. Paralipomenon 15:19). ...Jelikož hráli na trumpety a cimbály společně, aby oznámili píseň, oba dva tito hudebníci jsou v 1. Paralipomenon 16:42 nazváni (osoby) „vydávající zvuky“.“ (50)

Někteří argumentují, že používání rockové hudby a bubnového setu ve sboru je všeobecně uznávané, protože cimbály byly použity již při starodávných bohoslužbách. Nicméně se však nedbá na ten fakt, že cimbály nebyly použity, aby vedly rytmus písně, ale hlavně aby oznámily začátek písně nebo verše v písni. (51) Jednoduše řečeno, je rozdíl mezi způsobem, jakým jsou bubny a cimbály použity v rocku a jazzu a jak byly cimbály použity v chrámě.

Použití nástrojů v chrámové bohoslužbě také zjevuje biblickou filozofii o hudbě. Ukazuje na důležitost a prioritu melodie a harmonie před rytmem. Lyra a harfa jsou zkonstruovány tak, aby podpořily melodii. Nicméně základní (hlavní) úvaha rockové a jazzové hudby je rytmus. Filozofie stojící v pozadí rockové hudby je tak značně protichůdná filozofii hudby v chrámových bohoslužbách.

Podobně i v knize Zjevení je tím jediným doprovázejícím nástrojem harfa, která podporuje zpívání. Nástroje spojené s bicími nástroji jsou z chrámové bohoslužby a z knihy Zjevení vyloučeny. Je potom tedy jasné, že o bubnovém setu se Bible nezmiňuje. A jelikož je to vynález relativně nový, nemůže být do Bible ani přidán. Je také proto špatné se domnívat, že na bicí nástroje zmíněné v Bibli by se hrálo stejným způsobem jako na dnešní bubnový set.

Rockové rytmy se strašným způsobem dostávají do každé světové kultury, a pokoušejí se pohltit zvuky různých kultur do svých rytmů, aby byly všeobecně uznány a byly jim dány čestná místa mezi jinými formami hudby. Nedávno byly např. housle včleněny do rockové hudby, aby fungovaly jako elektrická kytara. Přesto bychom se neměli nechat oklamat! Strunové nástroje vlastně neměly žádnou spojitost s rockovými rytmy. Nicméně žádná hudba nemůže začlenit do své bubnový set, aniž by se pak automaticky neproměnila v nějaké rockový nebo jazzový hybrid.

38. E.G. White, *Patriarchs and Prophets* (Boise, Idaho: Pacific Press, 1958), 510.
39. J.A. Thompson, *The Bible And Archaeology* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1982), 119.
40. See, Eph 6:10-17; 1. Tim. 1:18; 6:12; 2. Tim. 2:3-4; 4:7; John 18:36; 1. Kor. 9:26-27; 2. Kor 10:3-5
41. TIME Magazine, „The New Funday School,“ December 16, 2002, 60-62.
42. Ibid, 62.
43. Ibid, 60.
44. Jeff Trubey, „Making Waves,“ *The Adventist Review*, July 17, 1997, pgs, 10-13.
45. A. Monise Hamilton, „The Ministry of Music and the Power of Praise at Andrews University,“ *Lake Union Herald*, March 2000, pgs. 8-9.
46. Jay Gallimore, „Can The Church Be Relevant and Survive?“ (A paper passed out to Pastors/Conference Office Directors and Associates of the Michigan Conference: September 2001) pgs 2-3.
47. See, Willam Johnson, „Where Are They Now?“ *The Adventist Review*, Feb 17, 2000, pg. 5. The article states that several congregations broke away after Richard Fredericks was fired. „In Denver, Grace Place is changign to a Sunday service and trying to decide whether to retain a Saturday morning event.“ Their pastor, Clay Peck has now left the Adventist Church and is keeping Sunday. In Boise, Idaho, pastor Harry Krueger of the Church of the Crossroads (an Adventist Church) was asked to resign and has since started another congregation with Sunday services.
48. E.B. Price, „Church Growth in Contemporary Churches In the South Pacific Division“ (A paper passed out through the Michigan Conference Mailgram: October 31, 2002) pg. 1.
49. *International Standard Bible Encyclopedia* (emphasis supplied).
50. John W. Kleining, *The Lords Song: The Basis, Function and Significance of Choral Music in Chronicles* (Sheffield, England, 1993) pg. 82-83.
51. Samuele Bacchiocchi, *The Christian and Rock Music* (Berrien Springs, MI: Biblical Perspectives, 2000) p. 206-209.

KAPITOLA 6.

VÝZVA K REFORMĚ

Obnovený cíl

Ve Zjevení 14:6-12, Boží církvi je nařízeno, aby kázala věčné evangelium každému národu, kmeni, jazyku a rase. V kapitole 5. jsme viděli, že dnešní Izrael, církev, nemůže použít jakékoli prostředky k dobytí území a získat (přeměnit) tak lidi na svou víru. Bubnový set a rocková hudba jsou těmi koňmi a vozy Starého Zákona, a tak je odůvodněné věřit, že nakonec i tyto formy hudby, a nezáleží na tom, v jak dobré víře je používáme, povedou lidi k úplné pohanské bohoslužbě.

Církev dneška musí udělat stejná rozhodnutí, která učinili Jozue s Davidem, když se vydali na cestu Boží vůle. Je nezbytné se vyhnout používáním koňů a vozů a pamatovat si, že opravdové vítězství přichází jen v Hospodinově jménu.

Je zajímavé si poznamenat, že vozy a koně, o kterých se píše v Žalmu 20:7 (ekumenický překlad - verš 8.), jsou v opozici k Hospodinovu jménu. Ve Zjevení 14:1 je nám

řečeno, že na čelech Jeho následovníků, bude napsáno Otcovo jméno. Jak může být někdo Božím následovníkem, když se spoléhá na ty věci, které jsou v opozici k Bohu?

A co víc, mnoho věří, že jediným efektivním způsobem, jak se přiblížit této nové generaci je začlenit rockovou hudbu a bubnový set do bohoslužby. Z vlastní zkušenosti ale vím, že je to chyba. Poznával jsem pravdu ještě v době, kdy jsem byl dost hodně zabraný v rocku a jazzu. Míchání této hudby s bohoslužbou bylo nepřitažlivé a téměř směšné, protože, jestliže jsem opravdu chtěl tuto hudbu slyšet, šel bych na místo, odkud pochází: svět. A mladí lidé, kteří jsou upřímní, si uvědomí, že jejich zkušenost v církvi by měla být jiná, než to, co dostanou od světa.

Biblické příklady hudební reformy

V Bibli nacházíme zmínku o znovu nalezení principů, které během vlády Jošiáše vedly k velkému oživení a reformě. Dnes víme, že se Bible znovu musí stát kritériem pro všechny doktríny a základem všech reforem. Když se tak bude dít, už nikdy více nebudeme pohlížet na bubnový set a rockovou hudbu jako na něco, co přiblíží Boží království, ale jen budeme vzhlížet k Bohu a k Jeho neměnnému se Slovu.

Chizkijášova reforma

Ve 2. Paralipomenon 29:25-30, Bible zaznamenává:

„Postavil v Hospodinově domě lévijce s cymbály, harfami a citarami podle příkazů Davida a Gáda, králova vidoucího, a Nátana, protoka. Ten příkaz totiž vydal Hospodin skrze své proroky. I stáli lévijci s Davidovými nástroji a kněží s trubkami. Chizkijáš nařídil, aby na oltáři obětovali zápalné oběti. Ve chvíli, kdy se začalo se zápalnou obětí, začal i zpěv k *poctě* Hospodinu za doprovodu trubek a nástrojů Davida, krále izraelského. Celé shromáždění se klanělo, zněl zpěv a hlaholily trubky. To všechno *trvalo*, dokud neskončila zápalná oběť. Když obětování skončilo, poklekl král se všemi, kteří byli s ním, a klaněli se. Král Chizkijáš s velmoži nařídil lévijcům, aby chválili Hospodina slovy Davida a Asafa, vidoucího. Chválili ho plni radosti, padli na kolena a klaněli se.“

Tato reforma se odehrála asi 300 po králi Davidovi. Letopisy říkají, že to byl Bůh, kdo inspiroval Davida ve věcech používání nástrojů v chrámu – každý z nich je vyjmenovaný v této pasáži. To nám jen potvrzuje, že biblická filozofie hudby je zakotvena v Bohu a ne právě v Židovské kultuře. Bůh skrze Své proroky nadiktoval nástroje, které byly vhodné v bohoslužbě, a které byly ohavností. A jelikož melodie a harmonie mají před rytmy přednost a všechny ostatní bicí nástroje byly vyloučeny, můžeme z toho opět jednoduše usoudit, že bubnový set nemá v dnešní bohoslužbě žádné místo.

Ezdrášova a Nehemiášova reforma

Přibližně asi 600 let po Králi Davidovi se uskutečnila jiná hudební reforma. Díky hříchům Izraele, dovolil Bůh Babylónu, aby Izraelce na 70 let zatáhl do otroctví. A po skončení tohoto otroctví zaznělo pro Izrael volání, aby vyšli z Babylóna kvůli přestavbě města, zdi a chrámu Jeruzaléma.

Jak Ezdráš tak i Nehemiáš, dva mocní vůdcové, odpověděli na toto volání. Jako všechny další úspěšné reformy, i jejich byla založena na Božím Slově. Navíc, při práci na

stavbě chrámu byli Edzáš i Nehemiáš bedliví na věci týkající se hudby a uctívání (bohoslužby) podle řádů krále Davida.

„Když stavitelé Hospodinova chrámu kladli základy, ustanovili kněze s pozouny, oblečené do *svátečních rouch* a levity, syny Asafovy, s cymbály, aby chválili Hospodina podle řádu izraelského krále Davida.“ (Ezdráš 3:10).

„K posvěcení jeruzalémských hradeb vyhledali a přivedli do Jeruzaléma levity ze všech jejich míst, aby uspořádali radostnou slavnost posvěcení spojenou s díkůvzdáním a zpěvem *za doprovodu* cymbálů, harf a cítar. ...A jeho bratři Semajáš a Azarel, Milalaj, Gilalaj, Maaš, Netanel, Juda a Chanani s hudebními nástroji Davida, muže Božího, a před nimi znalec Zákona Ezdráš“ (Nehemiáš 12:27,36).

Boží vůdcové znovu vedli církve zpátky k Davidovým nástrojům, ze kterých byly vyčleněny všechny nástroje spojené s bicími nástroji, kromě cimbalu, na který se hrálo úplně jiným způsobem, než se hraje na bubnový set.

Dnešní reforma

Každá úspěšná reforma týkající se bohoslužby a hudby byla založena na řádu Krále Davida. Mělo by to být jinak pro dnešní církev, když se chystáme dobýt nové území pro Pána?

„Dílo obnovy a nápravy, které vykonali pod vedením Zorobábel, Ezdráše a Nehemiáše vyhnanci, kteří se vrátili do Izraele, je obrazem díla duchovní obnovy, jež má být vykonáno v posledních dnech dějin této země ...Izraelští byli strážci pravého uctívání, udržovatelé svatých proroctví.“ (52)

Právě to, co jednou znamenalo pro národnostní Izrael, je nyní křížem spojeno s Boží církví dneška – Jeho duchovním Izraelem. Stejně jako Bůh povolal Svůj lid z Babylóna, aby přestavěl chrám a znovu zavedl bohoslužby, tak i dnes Bůh volá Svůj lid, aby opustil Babylón a znovu vybudoval Jeho církev. Izaiáš 58:12 říká: „Co bylo od věků v troskách, vybudují ti, kdo z tebe vzejdou, opět postavíš, co založila minulá pokolení. Nazvou tě tím, jenž zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům.“

Boží lid by učinil dobře, kdyby se při bohoslužbách vrátil k hudbě podle řádu krále Davida. Měla by tedy církev používat jenom lry, harfy, cimbály a trumpety? Odpověď zní ne. Nástroje by však měly být akceptovány na základě svých melodických a harmonických schopností, stejně jako svých schopností doprovodit lidské hlasy bez toho, aniž by je přehlušily. To je důvod, proč by bubny (bubnový set) měly být z bohoslužby vyloučeny – jejich jediným smyslem je rytmus, který přehluší harmonii, což je v úplném konfliktu s biblickými principy, které opakovaně vidíme ve Starém a Novém Zákoně.

Ve Skutcích Apoštolských 3:21 nám Petr připomíná, že by se měla uskutečnit obnova všech věcí, dříve než Ježíš znovu přijde. Tato obnova musí zahrnovat bohoslužbu i hudbu. Moji modlitbou je, aby Bůh osvětlil a posílil vedoucí, kazatele, laické pracovníky v místních sborech, aby se vrátili k Jeho Božskému způsobu bohoslužby.

Léčka bubnového setu

Ježíš říká, že špatný strom nemůže produkovat dobré ovoce. Jak původ bubnového setu tak i způsob, jakým se hraje, mají spojitost se spiritismem a postmodernismem – jejich kořeny jsou přirozeně propojeny jeden k druhému. Silně věřím, že Satan používá tyto nástroje jako nějaký spojovací zařízení pro své demony, kteří pak jdou tam, kde se na tento nástroj hraje, a pak způsobí katastrofu ve sborech a v životech věřících.

Je možné, aby se na bubnový set dalo hrát takovým způsobem, který by byl, stejně jako hraní na kytaru nebo klavír, pro bohoslužbu přijatelný? Ne. Zatímco na kytaru a klavír můžeme hrát takovým způsobem, který vzdává Bohu čest a chválu, na bubnový set to absolutně nelze. Byl totiž výhradně navržen pro hraní rocku a jazzu, nebo jeho odnože a nelze být použit bez toho, aniž by dokonce i píseň „Jak vzácná milost“ obrátil v rockový hybrid. Už samotná myšlenka předělat milovanou píseň na hudbu, spojenou se spiritismem a postmodernismem, by měla všechny křesťany umlčet.

Jako křesťané, kteří chtějí chválit nebeského Otce Jeho způsobem a přinést slávu Jeho synu, Ježíši, měli bychom se vůbec pokoušet sjednotit zlé pohanské kořeny bubnového setu a rocku nebo jazzu v našich bohoslužbách? To je otázka, které teď vy a váš sbor čelíte.

Co by již ale nemělo být pro vás problémem je to, že: bubnový set a hudba, pro kterou byl zplozen, pramení ze zla, o kterém Bůh přikázal, že se mu máme vyhnout.

52. E.G. White, *Prophets and Kings*, 677.